

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 244

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 martie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
217.	— Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru completarea anexei nr. 4 la Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.445/2016 privind aprobarea organigramei oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară, a Centrului Național de Cartografie, precum și a regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora.....	2
	ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
27.	— Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Hotărârii arbitrale nr. 2 din 5 martie 2018 și a Opiniei separate la Hotărârea arbitrală nr. 2 din 5 martie 2018 pronunțate în Dosarul arbitral nr. 1/2014	3–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru completarea anexei nr. 4 la Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.445/2016 privind aprobarea organigramei oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară, a Centrului Național de Cartografie, precum și a regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora

Având în vedere:

— dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— dispozițiile art. 3 alin. (3), art. 15 alin. (3) și art. 16 alin. (1) lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa nr. 4 la Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.445/2016 privind aprobarea organigramei oficiilor de cadastru și publicitate imobiliară, a Centrului Național de Cartografie, precum și a regulamentelor de organizare și funcționare ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 962 și 962 bis din 28 noiembrie 2016, se completează după cum urmează:

1. La articolul 7 alineatul (1), după litera p) se introduce o nouă literă, litera q), cu următorul cuprins:

„q) întreține și administrează Sistemul românesc de determinare a poziției (ROMPOS).”

2. La articolul 13, după litera h) se introduc cinci noi litere, literele o), p), q), r) și s), cu următorul cuprins:

„o) administrează, monitorizează, dezvoltă și asigură funcționarea Sistemului românesc de determinare a

poziției (ROMPOS) și a serviciilor de timp real furnizate utilizatorilor;

p) administrează, întreține și dezvoltă Rețeaua geodezică națională spațială de clasă A, formată din stațiile GNSS permanente;

q) asigură serviciul de suport tehnic utilizatorilor ROMPOS și administrează baza de date a acestora;

r) actualizează informațiile referitoare la stațiile GNSS permanente în baza de date EUPOS;

s) îndeplinește formalitățile tehnice cu privire la furnizarea sau schimbul de date de la stațiile GNSS permanente, în baza solicitărilor, acordurilor și protocoalelor de colaborare sau cooperare naționale și internaționale, și asigură respectarea prevederilor acestora.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Vasile Marcel Grigore

București, 6 martie 2018.
Nr. 217.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

**privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I,
a Hotărârii arbitrale nr. 2 din 5 martie 2018
și a Opiniei separate la Hotărârea arbitrală nr. 2
din 5 martie 2018 pronunțate în Dosarul arbitral nr. 1/2014**

În conformitate cu prevederile art. 131² alin. (8) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de Referatul Secretariatului General al Corpului de arbitri nr. RG II/447 din 22 ianuarie 2018,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Hotărârea arbitrală nr. 2 din 5 martie 2018 și Opinia separată la Hotărârea arbitrală nr. 2 din 5 martie 2018, pronunțate în Dosarul arbitral nr. 1/2014.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul www.orda.ro.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Doru Adrian Păunescu

București, 12 martie 2018.
Nr. 27.

CORPUL DE ARBITRI DE PE LÂNGĂ OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

Hotărârea arbitrală nr. 2 din data de 5 martie 2018

Dosar nr. 1/2014

Completul de arbitraj compus din:

1. Gheorghe Cracea — președinte
2. Dan Cristian Gozia — arbitru
3. Răzvan Alexandru Ranetti — arbitru
4. Ionescu Mircea Felix Melinești — arbitru
5. Mihai Olariu — arbitru

Pe rol se află soluționarea cererii de arbitraj formulate de către Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual — UPFAR—ARGOA și Asociația Română pentru Drepturile de Autor din Audiovizual — ARDAA, în contradictoriu cu Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual — DACIN—SARA, având ca obiect stabilirea modalității de repartizare între organisme de gestiune colectivă UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA a remunerațiilor rezultate din retransmiterea prin cablu și copia privată a operelor audiovizuale și videogramelor, proporțional cu utilizarea reală a repertoriilor acestora, precum

și stabilirea comisionului de colectare și repartizare a remunerațiilor, convenit colectorului unic pentru acoperirea cheltuielilor de colectare și repartizare.

Completul, din oficiu, dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în Încheierea din data de 23.02.2018 în sensul că, din eroare, s-a menționat că la apelul nominal au răspuns părțile din arbitraj, mențiunile în legătură cu acest aspect urmând a fi eliminate din încheiere, la ședință neparticipând părțile din arbitraj.

Deliberând asupra cererii de arbitraj, Completul constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 477A din 26 noiembrie 2014, Curtea de Apel București a admis apelul formulat de apelantele-reclamante UPFAR—ARGOA — Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual — Asociația Română de Gestiune a Operelor Audiovizuale și ARDAA — Asociația Română pentru Drepturi de Autor împotriva Hotărârii arbitrale nr. 1 din 7 mai 2014, pronunțată de către completul de arbitraj din cadrul corpului de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în

Dosarul nr. 1/2014 și înregistrată la ORDA cu nr. 4.857 din 10 iunie 2014, în contradictoriu cu intimatul-pârât DACIN—SARA — Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual — organism de gestiune colectivă a drepturilor de autor în cinematografie și audiovizual.

Prin aceeași decizie s-a anulat în parte hotărârea atacată, cu trimitere spre rejudecare Tribunalului arbitral capetele 1 și 2 de cerere, și s-a menținut hotărârea în ceea ce privește soluția dată capătului 3 de cerere.

Instanța de apel a reținut următoarele:

Este fondată critica privind nesoluționarea fondului cauzei în ceea ce privește capetele 1 și 2 de cerere, în condițiile în care determinarea procentului de împărțire a remunerațiilor constituie doar un aspect al metodologiei ce face obiectul procedurii de arbitraj, metodologie în cadrul căreia este necesar a se stabili mai întâi criteriile în raport de care să se țină seama în modul de repartizare între organismele de gestiune colectivă. Întinderea repertoriului constituie doar un criteriu printre cele enumerate la art. 1311 din Legea nr. 8/1996, criteriile considerate de actul normativ ca principale în elaborarea oricărei metodologii. Determinarea procentului de împărțire a remunerațiilor între organismele de gestiune colectivă se efectuează prin raportare la criteriile de repartizare, iar cota procentuală solicitată de reclamante este influențată de celelalte criterii, mărimea acesteia urmând a fi stabilită în raport cu probele administrate.

Printre criteriile solicitate în susținerea procentului de 85%, reclamantele au invocat criteriul ponderii operelor gestionate, criteriul întinderii repertoriului de opere determinat de cesiunea drepturilor de autor către producătorii de videograme și de gestiunea extinsă, precum și criteriul interesului publicului român pentru videograme în funcție de genurile și cotele de audiență. Stabilirea procentului de împărțire pentru remunerațiile colectate se efectuează în raport cu probatoriul administrat, în condițiile în care pârâta a contestat cota procentuală solicitată de pârâte, scopul arbitrajului fiind elaborarea metodologiei pe baza celor dovedite de părțile implicate în negociere. Elaborarea metodologiei este obligatorie pentru organismele de gestiune colectivă, conform art. 130 lit. a) din Legea nr. 8/1996, procedura de arbitraj având rolul de a o efectua în condițiile în care părțile nu au putut conveni asupra unui punct de vedere comun prin încheierea unui protocol.

Astfel, respingerea cererii de arbitraj cu motivarea lipsei înscrisurilor care să dovedească o parte a repertoriului (rezultând din cesiunea drepturilor de autor către producătorii de videograme începând cu anul 1996) și care să susțină admiterea în totalitate a pretențiilor reclamantelor vizând cota procentuală de 85% echivalează cu necercetarea fondului, căci, pe de o parte, era necesar mai întâi a se determina criteriile de repartizare, negocierea având în prealabil acest obiect, iar pe de altă parte, în continuare, raportat la aceste criterii, ca bază a determinării modului de repartizare, a remunerațiilor între organismele de gestiune colectivă, se impunea stabilirea acestuia în procente reflectate de probatoriul administrat.

Fondată este și critica ce vizează respingerea probei cu expertiză având ca obiectiv monitorizarea privind utilizarea reală a operelor gestionate, curtea reținând că se impunea analiza utilității administrării acesteia, ce a fost justificată de părți prin raportare la criteriile propuse pentru stabilirea modalității de repartizare a remunerațiilor, pentru nerespectarea termenului de 30 de zile prevăzut la art. 1312 alin. (7) din Legea nr. 8/1996, nefiind prevăzute sancțiuni. Mai mult, prelungirea termenului de 30 de zile de către directorul ORDA este prevăzută de dispozițiile art. 7 alin. 12 din Regulamentul de organizare și funcționare a corpului de arbitri de pe lângă ORDA, astfel că, în măsura în care proba era în măsură să servească aflării adevărului, argumentul imposibilității administrării reținut de

tribunalul arbitral nu este susținut de textele ce reglementează procedura arbitrajului.

În ceea ce privește critica asupra respingerii ca inadmisibilă a cererii de desemnare a colectorului unic, Curtea reține ca nefondate susținerile apelantelor, în sensul că soluțiile care se impuneau erau fie nesoluționarea cererii, fie declinarea competenței către ORDA. Nesoluționarea unui capăt de cerere constituie o încălcare a art. 22 alin. 6 din NCPC, aplicabil în procedura arbitrală conform art. 575 alin. 2 din NCPC, în timp ce competența se raportează la instanțe judecătorești sau alte organe cu activitate jurisdicțională, desemnarea colectorului unic fiind dispusă prin decizie a directorului general al ORDA, conform art. 133 alin. (3) din Legea nr. 8/1996.

Față de considerentele expuse, urmează ca, în temeiul art. 480 alin. 2 și 3 din NCPC, Curtea să admită apelul, să anuleze în parte hotărârea atacată, să trimită spre rejudecare Tribunalului arbitral capetele 1 și 2 de cerere, menținând hotărârea în ceea ce privește soluția dată capătului 3 de cerere.

În rejudecarea cererii de arbitraj

La data de 10.05.2017 se constituie un nou complet de arbitraj format din arbitrii Dan Cristian Gozia, Mihai Olariu, Gheorghe Cracea, Răzvan Alexandru Ranetti și Ionescu Mircea Felix Melinesti. Constituirea completului de arbitraj a fost realizată cu respectarea prevederilor art. 1311 alin. (4) din Legea nr. 8/1996, părțile fiind convocate pentru tragerea la sorți în vederea desemnării arbitrilor.

La termenul din data de 16.05.2017, primul termen în rejudecarea arbitrajului, UPFAR—ARGOA și ARDAA depun o cerere de recuzare împotriva arbitrilor Gheorghe Cracea, situație față de care Completul declină cererea către Tribunalul București și suspendă arbitrajul până la judecarea cererii de recuzare. Tot la termenul din 16.05.2017, UPFAR—ARGOA și ARDAA depun la dosar o cerere intitulată „cerere precizatoare a cererii de arbitraj”, iar în secțiunea a doua „cerere de încuviințare a administrării probelor”.

La termenul din data de 26.01.2018, Completul repune cauza pe rol față de soluția Tribunalului București din Dosarul nr. 17.940/3/2017 de respingere a cererii de recuzare a arbitrilor Gheorghe Cracea ca neîntemeiată. La aceeași dată, Completul pune în dezbatere cererile de încuviințare a probelor formulate de părți. Dezbaterile sunt consemnate în Încheierea de ședință din 26.01.2018.

UPFAR—ARGOA și ARDAA solicită încuviințarea probelor cu înscrisuri și cu expertiza tehnică de specialitate. În cadrul probei cu înscrisuri face trimitere la înscrisurile deja administrate cauzei și solicită în plus încuviințarea unui înscris reprezentând forma actualizată a unui studiu de audiență depus la dosar, care urmează a fi raportat la anii 2017 și 2018, precum și depunerea repertoriului declarat la ORDA în formatul stabilit prin decizia ORDA. În cadrul probei cu expertiza de specialitate tehnică arată că este utilă cauzei, întrucât vizează criteriul privind ponderea repertoriului utilizat.

DACIN—SARA solicită ca părțile să depună la dosar lista actualizată a propriilor membri, dovada mandatelor de reprezentare primite de la fiecare categorie de membri (autori de opere audiovizuale și producători de videograme) și contractele de cesiune pe care membrii UPFAR—ARGOA și ARDAA, în calitatea lor de producători de videograme, le-au încheiat cu autorii operelor audiovizuale. DACIN—SARA se opune probelor solicitate de UPFAR—ARGOA și ARDAA, considerându-le neconcludente cauzei pentru motivele dezvoltate pe larg în concluziile scrise depuse la dosar la 29.01.2018. UPFAR—ARGOA și ARDAA se opun încuviințării probelor solicitate de DACIN—SARA, întrucât nu intră în competența tribunalului arbitral verificarea repertoriului, această verificare fiind în sarcina ORDA, conform art. 138 din Legea nr. 8/1996, ori de câte ori există o sesizare în acest sens, cum

nici contractele de cesiune nu pot fi verificate de tribunalul arbitral pentru aceleași considerente. Completul rămâne în pronunțare pe probe și amână pronunțarea până la data de 30.01.2018, punându-le în vedere părților să depună note de ședință.

Prin Încheierea din data de 30.01.2018, Completul a dispus încuviințarea părților a probei cu înscrisuri, punându-le în vedere acestora să depună la dosar repertoriile anuale declarate la ORDA în perioada 2012—2017 în formatul prevăzut de anexa nr. 4 a Deciziei ORDA nr. 52/2014, împreună cu declarațiile înregistrate la ORDA pentru depunerea acestor repertorii, precum și o situație centralizată cu lista membrilor fiecărui OGC — UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA, cu menționarea pentru fiecare membru a numărului de opere audiovizuale încredințate gestiunii colective, iar în cazul titularului de drepturi (altă persoană decât autorul operei audiovizuale), indicarea contractului (cu număr și dată) sau temeiul juridic în baza căruia este beneficiarul remunerației pentru copia privată și retransmiterea prin cablu asupra operelor audiovizuale, urmând ca situația încuviințată să fie realizată de fiecare OGC în parte. S-a mai încuviințat UPFAR—ARGOA studiul actualizat. S-a prorogată discutarea expertizei de specialitate după administrarea înscrisurilor încuviințate.

La termenul din 1.02.2018, Completul pune în discuția părților o serie de aspecte ce comportă lămuriri privitoare la perioada dedusă judecății, precizarea criteriilor de împărțire a remunerațiilor în faza rejudecării cauzei, indicarea tezelor probatorii ale unor înscrisuri depuse la dosar în primul ciclu procesual. La acest termen DACIN—SARA solicită completarea situației centralizate încuviințate cu date privind denumirea operelor audiovizuale, arătând că a identificat o serie de erori în repertoriile depuse de UPFAR—ARGOA și ARDAA, cum ar fi reluarea aceleiași opere la mai multe poziții din tabel, fiind inversate numele cu prenumele autorilor. Completul găsește prematură cererea DACIN—SARA, în condițiile în care părțile urmează să depună repertoriile încuviințate, iar în privința expertizei contabile pune în vedere UPFAR—ARGOA și ARDAA să dezvolte argumentele și obiectivele indicate în susținerea probei, inclusiv pentru a înțelege toate operațiunile presupuse în efectuarea expertizei. De asemenea, pune în vedere părților să depună toate înscrisurile, inclusiv cererile și notele precizatoare ale cererilor, până în data de 8.02.2018 ora 12,00, pentru a fi comunicate între părți și arbitrilor până la termenul din 14.02.2018.

La termenul din data de 14.02.2018, UPFAR—ARGOA și ARDAA solicită completarea probatoriului cu un nou studiu actualizat care, de această dată, să aibă în calcul și repertoriul DACIN—SARA pe care l-a depus la dosar. În plus, solicită depunerea unor înscrisuri suplimentare privind declarațiile de repertoriu și clarificări privind drepturile pe care le deține, însoțite de un studiu exclusiv pentru postul companiei PRO TV SRL. Prin aceste înscrisuri UPFAR—ARGOA dorește să probeze teza contrară susținută de DACIN—SARA prin înscrisurile depuse la dosar, respectiv prin adrese în care producători de videograme sau producători de emisiuni au precizat că drepturile convenite autorilor operelor audiovizuale din cadrul acelor producții sau emisiuni li se cuvin autorilor (nu producătorilor) și sunt colectate de DACIN—SARA, fiind indicate cu titlu de exemplu adresele nr. 1.456/4.03.2016, 1.495/4.03.2016, 3.454/24.05.2016. UPFAR—ARGOA mai dorește completarea probatoriului cu înscrisuri și pentru a verifica dacă repertoriile proprii se suprapun cu cele ale DACIN—SARA, arătând în schimb că repertoriul pentru anul 2017 nu este definitiv față de data ce urmează să fie depus la ORDA (martie 2018), drept pentru care consideră că și repertoriul PRO TV SRL trebuie avut în vedere. DACIN—SARA învederează Completului că în situația centralizată depusă de UPFAR—ARGOA sunt indicate numărul și data unor

contracte de mandat, și nu ale unor contracte de cesiune a drepturilor de autor, astfel cum a dispus Completul, drept pentru care solicită completarea situației respective cu mențiuni privind natura contractului, respectiv dacă cele menționate de UPFAR—ARGOA sunt contracte de mandat sau contracte de cesiune. În replică, UPFAR—ARGOA arată că cele indicate în situația centralizată sunt numărul și data contractelor de mandat, și nu a contractelor de cesiune și declară că refuză să indice numărul și data contractelor de cesiune, întrucât nu există niciun temei legal pentru care să indice care sunt contractele de cesiune în baza cărora persoanele juridice pe care le reprezintă sunt titularii drepturilor de autor asupra operelor audiovizuale. Mai arată că UPFAR—ARGOA nu este în posesia contractelor de cesiune, iar repertoriul se declară la ORDA, singura autoritate îndrituită să verifice aceste repertorii, drept pentru care solicită respingerea cererii DACIN—SARA. Tot în cadrul dezbaterilor asupra probelor solicitate suplimentar, UPFAR—ARGOA arată că, prin studiul suplimentar solicitat, dorește să evidențieze și „dubluri” (adică opere audiovizuale care sunt în repertoriul ambelor părți), estimând că procentul acestor „dubluri” este de 1,76%. În replică, DACIN—SARA susține că, la rândul ei, a constatat astfel de „dubluri” și că ele se datorează împrejurării că pentru aceleași opere audiovizuale sunt pretinse drepturi atât de autori, cât și de producători — preținși titulari ai drepturilor de autor, fără a se face dovada deținerii acestor drepturi. La interpelarea Completului, față de împrejurarea că repertoriile depuse la dosar de părți conțin doar opere audiovizuale românești, părțile aduc lămuriri în legătura cu repertoriul operelor străine, arătând că este de notorietate că au încheiate contracte de reciprocitate cu organisme similare din străinătate și că, în baza acestor contracte, colectează drepturile supuse gestiunii colective obligatorii, însă operele străine ale acestor organisme de gestiune colectivă nu sunt raportate în repertoriile depuse la ORDA, întrucât legea nu prevede o obligație în acest sens, organismele de gestiune fiind obligate să depună la ORDA doar contractele de reciprocitate. UPFAR—ARGOA și ARDAA arată că nu pretind drepturi pentru operele audiovizuale străine, ci doar pentru cele din repertoriul românesc pe care l-au depus. Față de cele relatate de părți, Completul pune în discuție necesitatea administrării de probe noi în legătură cu utilizarea operelor audiovizuale străine și solicită părților inclusiv un punct de vedere scris în legătură cu modul în care poate fi reprezentat gradul de utilizare al acestor opere. Părțile sunt de acord să depună la dosar înscrisuri în legătură cu utilizarea operelor audiovizuale străine având în vedere raporturile juridice pe care le au cu organismele similare din străinătate pentru ambele surse de colectare care fac obiectul arbitrajului. Completul a încuviințat cererea UPFAR—ARGOA de depunere a unor înscrisuri noi, necesitatea administrării lor reieșind din dezbateri, pentru motivele dezvoltate în încheiere, în schimb respinge ca neîntemeiată cererea DACIN—SARA de completare a situației față de împrejurarea că aspectele învederate s-au lămurit, cele indicate în situație referindu-se la contractele de mandat, nu la contractele de cesiune. Completul pune în vedere părților să depună la dosar toate înscrisurile, împreună cu notele solicitate, până pe 16.02.2018 ora 12,00, pentru a fi comunicate între părți și arbitrilor.

La termenul din 19.02.2018, Completul constată că au fost administrate înscrisurile încuviințate și comunicate între părți, fapt pentru care pune în discuția părților expertiza prorogată, dacă se mai menține necesitatea ei atât pentru sursa copia privată, cât și pentru sursa retransmitere prin cablu. UPFAR—ARGOA și ARDAA își mențin cererea de administrare a expertizei tehnice de specialitate cu obiectivul indicat în notele de ședință din data de 8.02.2018, arătând că este utilă cauzei pentru stabilirea procentului convenit fiecărui organism de gestiune colectivă conform utilizării repertoriului, utilizare

stabilită prin raportare la monitorizările oficiale ale ARMADATA, deținute de UPFAR—ARGO, prelucrate în studiul de specialitate deșus la dosar. În notele de ședință indicate se mai arată că expertiza de specialitate tehnică (fără a se indica însă și specialitatea) este utilă și pentru a înțelege operațiunile (metodologia de lucru) care „certifica validarea, corectitudinii modului de lucru, conform studiului de specialitate (atașat)”. În replică, DACIN—SARA se opune administrării probei cu expertiză față de împrejurarea că din înscrisurile depuse la dosar nu pot fi clarificate aspectele privitoare la repertoriu și că prin expertiză se tinde la derogarea sarcinii stabilirii unor criterii de repartitie către expert. Mai apreciază că pentru stabilirea ponderii utilizării operelor audiovizuale este necesar ca, în prealabil, să fie stabilite criteriile de repartitie a remunerațiilor între cele trei organisme de gestiune colectivă. În replică, UPFAR—ARGO menționează că nu există controverse referitoare la repertorii câtă vreme acestea sunt declarate la ORDA în cadrul unei proceduri legale administrative pentru depunerea, verificarea și contestarea repertoriilor la ORDA. DACIN—SARA arată că nu a avut cum să formuleze vreo opoziție în declararea repertoriilor UPFAR—ARGO la ORDA în condițiile în care aceste repertorii nu sunt publice și, în consecință, luând cunoștință de conținutul lor cu ocazia prezentului arbitraj. UPFAR—ARGO apreciază că arbitrii ar trebui să se pronunțe printr-o încheiere interlocutorie asupra criteriilor de împărțire a remunerațiilor și, raportat la aceste criterii, să se pronunțe ulterior dacă urmează să fie administrate și alte înscrisuri și alte mijloace de probă. Completul, cu majoritate de voturi, respinge proba cu expertiza de specialitate ca neutilă cauzei, față de înscrisurile administrate la dosar. În opinia divergentă a arbitrilor Dan Gozia și Mihai Olariu, proba cu expertiza de specialitate este utilă cauzei, „apreciind că, în raport de stabilirea unor criterii de repartizare a remunerațiilor colectate, se impune stabilirea ponderii”. Înainte de acordarea cuvântului pe fond, DACIN—SARA a solicitat Completului ca UPFAR—ARGO să certifice „conform cu originalul” contractele de mandat și să depună în original aceste contracte, întemeindu-și cererea pe dispozițiile art. 292 alin. 1 și art. 293 alin. 1 CPC. Completul respinge această solicitare cu motivarea din încheierea de ședință și acordă părților cuvântul pe fondul cauzei. Concluziile orale ale părților sunt reținute în Încheierea de ședință din data de 19.02.2018. Părțile au deșus și concluzii scrise.

Cuvântul pe fond al părților:

Reprezentantul UPFAR—ARGO consideră că DACIN—SARA a recunoscut drepturile UPFAR—ARGO pentru sumele din cablu, având în vedere faptul că a încheiat un protocol în 2009, înscris care se află la dosarul cauzei.

De asemenea, UPFAR precizează cadrul legal, respectiv art. 131² din Legea nr. 8/1996, potrivit căruia atunci când nu există un protocol, poate fi solicitat arbitrajul. În anul 2014 s-a solicitat împărțirea remunerațiilor pe baza criteriilor propuse la acel moment, criterii care s-au sintetizat în prezent într-unul singur, acela al utilizării reale a repertoriului.

UPFAR—ARGO precizează că statutul și repertoriul organismului de gestiune colectivă sunt depuse la ORDA, sunt verificate și necontestate până în prezent.

Drepturile pentru remunerație prin cablu și copie privată au fost solicitate în baza mandatelor primite de la membrii UPFAR—ARGO, iar organismul de gestiune colectivă nu are competența de a interveni între titularii de drepturi și producători. Organismul de gestiune colectivă nu deține aceste contracte și nici nu are baza legală pentru a intra în posesia acestor înscrisuri.

Față de dreptul la remunerație pentru copie privată, UPFAR arată că i s-a contestat dreptul de a-l avea în repertoriu,

susținând în replică că acest drept rezultă din preambulul Directivei Infosoc, art. 5 alin. 2.

Referitor la retransmiterea prin cablu, UPFAR—ARGO susține că principalii titulari au confirmat că sunt deținători ai acestor drepturi.

Referitor la studiul deșus în dosarul cauzei, UPFAR—ARGO precizează că acestea se bazează pe toate repertoriile depuse în dosar la toate termenele arbitrale, acestea au fost comparate cu 45 de posturi TV de ARMADATA pe baza unui contract, care a fost de asemenea deșus la dosar. S-au comparat repertoriile cu playlisturile și s-a aplicat criteriul propus, ratingul stației de emisie.

UPFAR susține că DACIN—SARA a prezentat stații care se difuzează pe o arie restrânsă sau care se regăsesc la cabliști foarte mici (spre exemplu, Cinetronix, Cinematron) și că aceștia nu pot fi comparați, spre exemplu, cu PROTV.

Rezultatele studiului arată un procent de aproximativ 32% aparținând UPFAR—ARGO și ARDAA.

De asemenea, UPFAR—ARGO a constatat că 1,76% sunt dubluri, datorate unor suprapuneri de repertorii, aceeași operă se regăsește în ambele repertorii.

Completul arbitral solicită UPFAR—ARGO să precizeze dacă studiul include operele audiovizuale românești sau și pe cele străine. UPFAR precizează că studiul vizează doar operele românești.

Completul arbitral a solicitat precizarea din partea UPFAR a procentului din piață care consideră că îi aparține, iar UPFAR—ARGO solicită 30% din piață ca revenind acestuia împreună cu ARDAA.

Completul a solicitat punctul de vedere al DACIN—SARA cu privire la procentul indicat, iar DACIN—SARA a precizat că susține 0% pentru UPFAR și 0% pentru ARDAA.

Reprezentantul ARDAA susține criteriul referitor la ponderea utilizării repertoriului. De asemenea, ARDAA susține că s-a contestat dreptul UPFAR și ARDAA de a colecta remunerații, invocându-se apărări străine de obiectul arbitrajului, pentru că nu se pot contesta în arbitraj drepturile titularilor cu privire la operă, acest lucru se poate face doar de către o instanță, și în niciun caz în cadrul arbitrajului.

De asemenea, ARDAA solicită admiterea cererii așa cum a fost precizată, susținând același procent ca și UPFAR—ARGO, respectiv 32%, dintre care 16,91% — ARDAA și 15,09% — UPFAR—ARGO, cu mențiunea existenței 1,76% pentru difuzări comune, deoarece există totdeauna o marjă de eroare datorată faptului că pot fi titulari din ambele organisme de gestiune colectivă.

Completul dă cuvântul DACIN—SARA, solicitând să își exprime punctul de vedere referitor la cât anume apreciază procentul suprapunerilor de repertorii.

DACIN—SARA consideră că nu ar trebui să existe acest tip de repertoriu și nu recunoaște acest procent.

De asemenea, DACIN—SARA subliniază că reprezintă drepturile patrimoniale ale autorilor, considerând că drepturile acestea, inclusiv dreptul de a colecta și de a repartiza, se nasc în patrimoniul autorilor.

Totodată, DACIN—SARA consideră că nici UPFAR, nici ARDAA nu au demonstrat că au dreptul de a colecta aceste remunerații și indică completului arbitral faptul că trebuie să aibă în vedere prevederile legale referitoare la utilizarea reală a operelor.

Completul arbitral solicită DACIN—SARA precizarea cu privire la procentul solicitat, iar DACIN—SARA consideră că, pentru cablu, ar trebui să dețină 100%, ARDAA — 0%, UPFAR—ARGO — 0 %, iar pentru copie privată consideră că UPFAR și ARDAA nu pot fi beneficiari.

Dezbaterile orale și concluziile pe fond au avut loc în ședință publică de la 19.02.2018, încheiere ce face parte integrantă din

prezenta, când Completul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 21.02.2018, în data de 23.02.2018 și 5.03.2018, când a hotărât următoarele:

Analizând lucrările dosarului, Completul reține că:

În opinia majoritară:

Cererea de arbitraj are ca obiect stabilirea modalității de repartizare între organismele de gestiune colectivă UPFAR—ARGOA și DACIN—SARA a remunerațiilor rezultate din retransmiterea prin cablu și copia privată a operelor audiovizuale, proporțional cu utilizarea reală a repertoriilor acestora, precum și stabilirea comisionului de colectare și repartizare a remunerațiilor, convenit colectorului unic pentru acoperirea cheltuielilor de colectare și repartizare.

Pretențiile deduse arbitrajului sunt pentru perioada 1.04.2012 — la zi și pentru viitor, conform cererii precizatoare pe care UPFAR—ARGOA + ARDAA au depus-o la data de 24.03.2014, precizare reluată și în notele de ședință depuse la data de 8.02.2018.

UPFAR—ARGOA, Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual, este organismul de gestiune colectivă care gestionează drepturile patrimoniale de autor și drepturile conexe deținute de producători (persoane fizice sau juridice) pentru toate operele din domeniul operelor audiovizuale și cinematografice, avizat să funcționeze ca organism de gestiune colectivă prin Decizia ORDA nr. 9/1999.

ARDAA, Asociația Română pentru Drepturile de Autor din Audiovizual, este organismul de gestiune colectivă care gestionează drepturile patrimoniale de autor ale titularilor de drepturi de autor (autori și producători de opere audiovizuale) din domeniul audiovizual, avizat să funcționeze ca organism de gestiune colectivă prin Decizia ORDA nr. 13/2012.

DACIN—SARA, Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual, este organism de gestiune colectivă care gestionează drepturile de autor în domeniul operelor cinematografice și al altor opere audiovizuale, avizat să funcționeze ca organism de gestiune colectivă prin Decizia ORDA nr. 1/1997.

A. Deși în petitele nr. 1 și 2 ale cererii de arbitraj se face referire la „videograme”, Completul reține că drepturile deduse judecării se referă la remunerațiile rezultate din utilizarea operelor audiovizuale, și nu a videogramelor, utilizarea noțiunii de „videograme” fiind făcută de reclamante în ideea că și producătorul de videograme are un drept patrimonial de autor asupra operei audiovizuale din propriile videograme. În consecință, pretențiile reclamantelor vor fi analizate în raport cu operele audiovizuale și cu drepturile deduse judecării asupra operelor audiovizuale.

B. Întrucât a fost dedusă judecării o cerere comună de arbitraj, fiind solicitate procente comune de ambele reclamante, Completul consideră util a lămuri în raport cu dispozițiile art. 59 CPC dacă reclamantele afirmă un drept comun sau, dimpotrivă, drepturile lor sunt distincte, însă au aceeași cauză comună. Din analiza cererii de arbitraj, a concluziilor scrise și a înscrisurilor depuse la dosar rezultă că cele două reclamante au membri diferiți și susțin repertorii de opere diferite cărora le corespunde un grad de utilizare diferit. Mențiunea din actul adițional al Protocolului pe care reclamantele l-au încheiat la data de 10.09.2013, respectiv „să-și pună în comun repertoriile” (art. 1), este primită de Complet în sensul asocierii reclamantelor pentru întreprinderea unor demersuri comune, și nu în sensul gestionării de către cele două a unui repertoriu comun. În atare condiții, Completul apreciază că fiecare reclamantă și-a afirmat prin cererea comună de arbitraj propriile sale drepturi ce sunt distincte, însă au o cauză comună, respectiv de împărțire a remunerațiilor din copia privată și retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale între organismele beneficiare. Completul,

la judecarea pricinii, va evalua în mod distinct drepturile fiecărui organism de gestiune colectivă (UPFAR, ARDAA și DACIN).

C. Completul reține că UPFAR—ARGOA și ARDAA, înainte de introducerea cererii de arbitraj (începând din anul 2012), au efectuat o serie de demersuri pentru negocierea criteriilor de împărțire a remunerațiilor din copia privată și retransmitere prin cablu cu DACIN—SARA, fără niciun rezultat. În cererea de arbitraj sunt menționate procesele-verbale ale întâlnirilor propuse. Completul constată astfel că părțile, în faza negocierilor, nu s-au înțeles asupra niciunui criteriu în raport cu care să fie împărțită remunerația între ele din cele două surse de colectare. Cât privește cota procentuală convenită fiecărui organism, astfel cum a fost estimată de către reclamante, Completul constată că aceasta a fost modificată de-a lungul arbitrajului, reclamantele solicitând prin cererea de arbitraj un procent comun de 95% din remunerație, iar, în rejudecare, prin cererea precizatoare din data de 8.02.2018, un procent de 25,97%, iar în ultima precizare (în dezbaterea pe fond a pricinii) un procent de 30%. Pe de altă parte, DACIN—SARA a solicitat respingerea pretențiilor reclamantelor, iar, în subsidiar, prin notele de ședință din 24.04.2014, acordarea reclamantelor a unui procent de 5% din remunerație, procent asupra căruia a revenit în rejudecare, solicitând pe fond „100% DACIN—SARA, 0% UPFAR și 0% ARDAA”. În consecință, Completul constată că poziția părților din arbitraj este diferită în marje foarte mari, neputându-se evidenția elemente comune pe care să le aibă în vedere la stabilirea criteriilor de repartitie ori a modalității de împărțire a remunerațiilor între cele trei organisme beneficiare.

D. Din formularea cererii de arbitraj se înțelege că reclamantele solicită stabilirea criteriilor și a cotelor convenite fiecărui OGC, inclusiv prin raportare la utilizarea videogramelor. Din situația centralizată privind membrii UPFAR—ARGOA și ARDAA, Completul constată că UPFAR reprezintă 46 de societăți comerciale (producători de videograme și organisme de televiziune) din 50 de membri menționați (restul fiind persoane fizice), iar ARDAA reprezintă 9 societăți comerciale (producători de videograme și organisme de televiziune) din 16 membri menționați. Față de aceste societăți, reclamantele susțin că sunt titularii drepturilor de autor asupra operelor audiovizuale.

Din repertoriile depuse de reclamante rezultă că majoritatea operelor poartă denumirea unor emisiuni de divertisment ce sunt difuzate la TV. Față de acest aspect, DACIN—SARA critică faptul că se solicită drepturi de autor din utilizarea videogramelor sau emisiunilor de televiziune care nu sunt purtătoare de drepturi de autor asupra operelor audiovizuale și, în consecință, producătorul acestor videograme și/sau emisiuni nu poate pretinde drepturi de autor. Prin notele de ședință, DACIN—SARA solicită ca reclamantele să evidențieze distinct în repertoriile lor (depuse la dosar) care sunt opere audiovizuale și care sunt videograme sau emisiuni TV, iar în nota de observații (anexa nr. 1 la notele de ședință din 14.02.2018) indică pozițiile din repertoriile ambelor reclamante unde sunt menționate emisiuni sau videograme care, în opinia părții, nu sunt opere audiovizuale și nu fac obiectul arbitrajului.

Față de cele deduse judecării, se impune a lămuri cu prioritate dacă utilizarea videogramelor sau a emisiunilor de televiziune sub forma copii private și a retransmiterii lor prin cablu poate genera în patrimoniul producătorilor de videograme și organismelor de televiziune un drept de autor asupra operelor audiovizuale și, dacă da, în ce condiții.

Reclamantele susțin că organismele de televiziune însumează mai multe calități corespunzătoare operelor și produselor purtătoare de drepturi conexe pe care le realizează, drept urmare sunt și titulari ale drepturilor asupra acestor opere. În replică, părțile arată că, la stabilirea criteriilor solicitate prin

arbitraj, ar trebui avute în vedere exclusiv operele audiovizuale, și nu videograme (înregistrări audiovizuale) sau emisiuni TV.

Din analiza dispozițiilor legale, Completul constată că operele audiovizuale, videogramele și emisiunile de televiziune au regimuri juridice diferite, cărora le corespund categorii diferite de drepturi și, în egală măsură, subiecți de drepturi de autor diferiți. Astfel, opera audiovizuală este realizată de către o persoană fizică sau de către mai multe persoane fizice (când vorbim despre o operă comună sau colectivă), la art. 66 din lege fiind enumerate persoanele fizice autori ai operelor audiovizuale, pe când videograma este realizată, de regulă, de producător, adică de persoana (fizică sau juridică) care își asumă responsabilitatea organizării și realizării primei fixări a operei audiovizuale sau a unor secvențe de imagini în mișcare, însoțite sau nu de sunet (art. 106¹ din lege).

Potrivit art. 106¹ alin. 1 din lege „se consideră înregistrare audiovizuală sau videogramă, în sensul prezentei legi, orice fixare a unei opere audiovizuale sau a unor secvențe de imagini în mișcare, însoțite sau nu de sunet, oricare ar fi metoda și suportul utilizate pentru această fixare”. Așadar, înregistrarea poate avea ca obiect o operă audiovizuală sau nu — caz în care secvențele de imagini în mișcare, însoțite sau nu de sunet, nu sunt rodul unei creații intelectuale sau artistice ce caracterizează o operă audiovizuală.

Deși „emisiunea” și „serviciile de programe de radiodifuziune” nu sunt definite de legea dreptului de autor, aceste noțiuni sunt totuși reglementate în legea audiovizualului.

La art. 1 pct. 4 din Legea nr. 504/2002 — legea audiovizualului, cu modificările și completările ulterioare, prin *program* se înțelege „ansamblu de imagini în mișcare, cu sau fără sunet, care constituie un întreg identificabil prin titlu, conținut, formă sau autor, în cadrul unei grile ori al unui catalog realizat de un furnizor de servicii media audiovizuale, având forma și conținutul serviciilor de televiziune sau fiind comparabil ca formă și conținut cu acestea”.

Plecând de la definițiile legale ale noțiunilor de „înregistrare audiovizuală” și „emisiune” sau „program de televiziune”, Completul constată că, prin utilizarea videogramei și emisiunilor de televiziune, nu se poate presupune în mod absolut că se utilizează implicit și opere audiovizuale astfel fixate, în condițiile în care nu există o dovadă că obiectul fixării îl reprezintă operele audiovizuale. O atare dovadă poate fi făcută cu contractul în baza căruia producătorul solicită autorului fie realizarea unei opere audiovizuale, fie autorizarea de a o utiliza pe operă în cadrul producției sale audiovizuale.

În concluzie, Completul reține că utilizarea videogramei și emisiunilor TV sub forma copiei private și a retransmiterii lor prin cablu poate genera în patrimoniul producătorilor de videograme și organismelor de televiziune un drept de autor asupra operelor audiovizuale, în măsură în care producătorii și/sau organismele de televiziune fac dovada încheierii unor contracte cu autorii operelor audiovizuale în care să fie evidențiate operele cuprinse în conținutul audiovizual al emisiunilor/videogramelor.

E. Tot legat de acest subiect este și poziția divergentă a părților în legătură cu întinderea repertoriilor organismelor de gestiune colectivă — părți în prezentul arbitraj.

UPFAR—ARGOA și ARDAA susțin că întinderea repertoriilor lor este dată, pe de o parte, de cesiune drepturilor de autor asupra operelor audiovizuale către producătorii pe care îi reprezintă, în baza dispozițiilor art. 70 din lege, dispoziții care instituie o prezumție legală de cedare a drepturilor de autor, în cazul încheierii unor contracte cu autorii pentru realizarea operelor audiovizuale, iar, pe de altă parte, de gestiunea extinsă a drepturilor deduse arbitrajului, caz în care ARDAA se identifică ca fiind organismul reprezentativ al autorilor operelor audiovizuale, iar, prin prisma acestei calități, urmează să colecteze și drepturile autorilor care nu au acordat mandat

niciunui organism de gestiune colectivă. Ulterior, în rejudecare, prin cererea precizatoare depusă la dosar la 16.05.2017 (pag. 3), reclamantele și-au nuanțat poziția în sensul că repertoriile lor sunt cele ce au fost declarate la ORDA în formatul prevăzut prin decizia directorului general ORDA (Decizia ORDA nr. 52/2014), arătând că verificarea repertoriului cade în competența exclusivă a ORDA, potrivit art. 138 din lege, iar, în plus, înregistrarea operelor în repertoriul organismului de gestiune constituie în sine un mijloc de probă a existenței operelor respective. Mai mult decât atât, UPFAR—ARGOA și ARDAA afirmă că, potrivit art. 131¹ alin. 1 lit. c) din lege, repertoriile confirmate de ORDA constituie un criteriu legal de negociere a metodologiei, astfel că în măsura în care ORDA „confirmă” repertoriul unui organism de gestiune colectivă, el nu mai poate fi contestat în cadrul arbitrajului.

DACIN—SARA contestă repertoriile reclamantelor, arătând că, în formatul declarat la ORDA, repertoriile respective conțin videograme, și nu opere audiovizuale. La dosarul cauzei DACIN—SARA a depus un set de înscrisuri (anexate notelor de ședință din 14.02.2018) reprezentând adrese din partea Centrului Național al Cinematografiei (CNC), Societății Române de Televiziune, Media Pro Pictures, Media Pro Entertainment (fostă Media Pro Pictures), prin care acestea asigurau DACIN—SARA că drepturile dobândite prin cesiune de la autorii operelor audiovizuale nu se referă la cele care fac obiectul gestiunii colective obligatorii (printre care și dreptul la remunerație compensatorie pentru copia privată și retransmitere prin cablu), drept urmare autorii acestor opere își vor încasa drepturile la remunerație compensatorie de la organismul de gestiune colectivă DACIN—SARA. De asemenea, DACIN—SARA a mai depus un set de înscrisuri reprezentând contracte de cesiune pe care autorii operelor audiovizuale le-au încheiat cu producătorii de videograme, din care rezultă fie că drepturile de autor pentru copia privată și retransmiterea prin cablu nu au fost cesionate producătorului, fie că nu există o clauză expresă de cesiune a drepturilor respective.

UPFAR—ARGOA și ARDAA nu au combătut cele probate de DACIN—SARA prin înscrisuri (deși au solicitat un termen în acest sens la 14.02.2018), dar au depus în schimb adrese din partea altor producători de videograme și organisme de televiziune ProTV, Kanal D, Antena Grup, Prima TV, care adevăresc faptul că au încheiat contracte de cesiune cu autorii pentru dobândirea drepturilor de autor asupra operelor audiovizuale, inclusiv dreptul de a încasa remunerațiile din retransmitere prin cablu și copia privată.

Completul respinge ca neîntemeiată susținerea reclamantelor potrivit căreia întinderea repertoriilor lor este dată de cesiune prezumată a drepturilor de autor în baza art. 70 din lege, reținând că dispoziția legală se referă la „drepturile exclusive privind utilizarea operei în ansamblul său, prevăzute la art. 13”, iar drepturile deduse judecății (dreptul la remunerație compensatorie pentru copia privată și pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale) nu se regăsesc în categoria celor prevăzute la art. 70 din lege, pentru motivele ce urmează.

Dreptul la remunerație compensatorie pentru copie privată nu se regăsește în categoria celor prevăzute la art. 13 din lege, drept urmare prezumția invocată nu poate fi reținută în raport cu acest drept.

Dreptul de retransmitere prin cablu, deși este prevăzut la art. 13 lit. h), beneficiază totuși de un regim juridic special, prevăzut de art. 121 alin. 1 și art. 123¹ alin. 1 lit. g) din lege, acestui drept corespunzându-i o remunerație compensatorie ce se gestionează colectiv obligatoriu prin intermediul organismului de gestiune colectivă, fără posibilitatea autorilor de a interzice această formă de utilizare, potrivit art. 112¹ din lege. Așadar, acest drept nu face parte din categoria celor «„exclusive” ce sunt caracterizate prin atributul dreptului de a autoriza sau interzice

utilizarea operelor și, drept urmare, nici prezumția prevăzută de art. 70 din lege nu poate fi avută în vedere.

Pe de altă parte, Completul admite că autorul operei audiovizuale poate dispune de dreptul său la remunerație compensatorie în sensul cedării acestui drept altei persoane (în speță, producătorului de videograme), caz în care urmează să fie avute în vedere dispozițiile comune ale legii dreptului de autor privitoare la cesiunea drepturilor patrimoniale de autor. Și în situația în care autorul operei audiovizuale ar fi salariatul producătorului de videograme sau al emisiunii de televiziune, drepturile de autor aparțin autorului operei, în lipsa unei clauze contrare.

De altfel, Completul observă și dispozițiile art. 2.5 ale Protocolului din 6.11.2009 încheiat între UPFAR—ARGOA și DACIN—SARA, potrivit cărora „dacă prin contractele încheiate între producător și autori, drepturile patrimoniale ale regizorului și scenaristului nu au fost cesionate producătorului în conformitate cu prevederile legale aplicabile în materie, drepturile aferente se vor considera ca făcând parte din repertoriul DACIN—SARA”, din care reține că înseși părțile UPFAR—ARGOA și DACIN—SARA au înțeles să își verifice întinderea repertoriului de opere audiovizuale pe baza contractelor de cesiune a drepturilor de autor.

Completul respinge ca neîntemeiată susținerea reclamantelor potrivit căreia verificarea repertoriilor ar fi de competența exclusivă a ORDA, iar „repertoriile confirmate de ORDA” nu mai pot fi contestate de părți.

Din analiza art. 138 din lege rezultă că ORDA „ține evidența repertoriilor transmise de organismele de gestiune colectivă”, activitate care se caracterizează prin înregistrarea și evidența repertoriilor pe care organismele de gestiune colectivă sunt obligate să le depună la ORDA, în formatul prevăzut de lege, fără însă ca această activitate să presupună și analiza documentelor în baza cărora au fost declarate operele în repertoriile respective. Nici controlul privind funcționarea organismelor de gestiune colectivă nu prevede posibilitatea ORDA de a verifica înscrisuri ce țin de apartenența drepturilor pretinse prin repertoriile depuse de organismul de gestiune colectivă. Mai concret, ORDA nu are atribuții administrative de a exclude din repertoriile declarate de organismele de gestiune colectivă opere pentru care mai multe persoane își dispută drepturile, cum nu are nici atribuții de a rezolva astfel de dispute și de a decide prin putere a autorității administrative că o operă aparține uneia sau altei persoane ori că drepturile asupra operei aparțin altei persoane decât autorul ei. Cât privește dispozițiile art. 131¹ alin. 1 lit. c) din lege, acestea sunt aplicabile în cazul negocierii metodologiilor între reprezentanții utilizatorilor și organismele de gestiune colectivă, și nu tezei deduse judecătii, prezumția legală de conformitate a repertoriului operând doar în relația organismelor de gestiune cu utilizatorii, și nu în relația dedusă judecătii în prezenta cauză.

Completul reține că, potrivit art. 148 alin. 2 din lege, existența și conținutul unei opere se pot dovedi prin orice mijloc de probă, inclusiv prin includerea acesteia în repertoriul unui organism de gestiune colectivă. Astfel, declararea unei opere în repertoriul unui organism de gestiune colectivă prezumă existența ei, atunci când declararea este făcută de autorul operei în relația lui directă cu organismul de gestiune colectivă, demers justificat de încredințarea operei spre gestiune colectivă.

În speță, situația este diferită întrucât declararea operelor în repertoriile UPFAR—ARGOA și ARDAA a fost făcută de alte persoane decât autorii operelor (cu unele excepții pe care le-am evidențiat mai sus), în calitatea lor de titulari de drepturi, calitate pe care trebuie să și-o decline în relația cu organismul de gestiune colectivă și să și-o justifice pe deplin, demersuri fără de care organismul de gestiune nu poate primi spre gestiune colectivă operele aparținând altor persoane.

Drept urmare, prezumția invocată de reclamante în temeiul art. 148 alin. 2 din lege poate fi reținută doar în situația în care autorul operei audiovizuale (și nu alte persoane) declară propriile opere la organismul de gestiune colectivă, spre a le încredința gestiunii colective, caz în care Completul apreciază, ca o primă condiție la stabilirea repertoriilor fiecărui organism de gestiune colectivă (ca element constitutiv al criteriilor de repartiție), că vor fi avute în vedere operele care au fost declarate la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, potrivit formatului legal prevăzut prin decizia directorului general ORDA, în numele și pe seama autorilor de opere audiovizuale pe care îi reprezintă.

Completul respinge ca neîntemeiate argumentele aduse în dovedirea întinderii repertoriilor, legate de „gestiunea extinsă a repertoriilor” și a prezumției de reprezentare a autorilor și titularilor de drepturi de autor care n-au acordat mandat de gestiune colectivă niciunui organism de gestiune colectiv. Completul apreciază că o atare solicitare are în vedere ipoteza ca una dintre reclamante (în speță, ARDAA) să fie desemnată colector al remunerațiilor, solicitare care a fost însă soluționată în mod definitiv de Curtea de Apel București în sensul respingerii ei ca inadmisibilă. În atare condiții, drepturile de autor asupra operelor audiovizuale aparținând autorilor neidentificați (care nu sunt membrii niciunui organism de gestiune colectivă), astfel cum acestea sunt evidențiate în playlisturi, monitorizări și alte materiale privitoare la conținutul audiovizual retransmis prin cablu, vor fi gestionate de organismul colector, iar remunerațiile aferente acestor drepturi vor fi evidențiate separat, potrivit legii.

Tot legat de reprezentarea repertoriilor părților din arbitraj se impune analiza repertoriilor de opere străine care fac obiectul contractelor de reciprocitate, având în vedere dispozițiile art. 129 alin. 3 și art. 130 alin. 2 din lege.

Completul reține că, deși inițial părțile din arbitraj au declarat ca au încheiat contracte de reprezentare reciprocă cu organisme similare din străinătate, în baza cărora reprezintă drepturile autorilor străini pe teritoriul României, inclusiv pentru colectarea și repartizarea remunerațiilor din cablu și copie privată, după administrarea probelor cu înscrisuri, singurul organism de gestiune colectivă care și-a menținut poziția este DACIN—SARA care însă arată că repertoriul autorilor operelor audiovizuale străine n-a fost declarat la ORDA întrucât legea nu o obligă în acest sens, fiind astfel neclară situația repertoriului de opere străine reprezentate de DACIN—SARA. În situația centralizată a organismelor de gestiune din străinătate cu care DACIN—SARA a încheiat aceste contracte de reciprocitate indica un număr total de 129.890 de autori de opere audiovizuale care au în repertoriu lor 2.218.543 opere audiovizuale. Totuși, numărul autorilor și al operelor lor din repertoriile organismelor similare din străinătate cu care DACIN—SARA a încheiat astfel de contracte nu poate fi apreciat de Complet din înscrisurile administrate, reținând că aceste opere pot fi avute în vedere în măsura în care aceste contracte fac referire expresă la gestiunea colectivă a drepturilor la remunerație compensatorie pentru copie privată și pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale. UPFAR—ARGOA și ARDAA au arătat prin notele de ședință din data de 16.02.2018 că în repertoriile lor nu sunt incluse operele străine.

Cum repertoriile părților din prezentul arbitraj constituie unul din elementele constitutive ale criteriilor solicitate prin arbitraj, Completul apreciază că se impune în cadrul acestei proceduri soluționarea doar a aspectelor de drept relevante în reprezentarea acestor repertorii drept condiții de aplicare a criteriilor de împărțire a remunerațiilor, drept urmare stabilește că vor fi avute în vedere operele care:

— au fost declarate la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, potrivit formatului legal prevăzut prin decizia directorului

general ORDA, în numele și pe seama autorilor de opere audiovizuale pe care îi reprezintă;

— fac obiectul contractelor de reciprocitate pe care fiecare organism de gestiune colectivă le-a încheiat cu organisme similare din străinătate, în măsura în care aceste contracte fac referire expresă la gestiunea colectivă a drepturilor la remunerație compensatorie pentru copie privată și pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale;

— fac obiectul contractelor de cesiune și/sau contractelor de muncă, în situația în care titularul dreptului de autor este o altă persoană decât autorul operei audiovizuale, doar în măsura în care aceste contracte conțin clauze prin care autorul operelor audiovizuale transmite cesionarului/angajatorului dreptul de a încasa remunerația compensatorie pentru copie privată și pentru retransmiterea prin cablu a propriilor opere audiovizuale.

Drepturile de autor asupra operelor audiovizuale aparținând autorilor neidentificați, astfel cum acestea sunt evidențiate în playlisturi, monitorizări și alte materiale privitoare la conținutul audiovizual retransmis prin cablu, vor fi gestionate de organismul colector, iar remunerațiile aferente acestor drepturi vor fi evidențiate separat.

F. În privința criteriilor de repartizare a remunerațiilor între organismele beneficiare, Completul reține din motivarea instanței de casare că, în speță, se impune stabilirea cu prioritate a criteriilor pe baza cărora urmează a fi repartizată remunerația între organismele beneficiare.

Completul reține că atât reclamanțele, cât și pârâta au fost avizate de ORDA ca organisme de gestiune colectivă a drepturilor de autor asupra operelor audiovizuale, astfel că, din această perspectivă, sunt și organisme beneficiare ale remunerațiilor compensatorii pentru copia privată și pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale. Față de această împrejurare, Completul urmează să stabilească criteriile de repartizare în limitele cu care a fost investit prin cererea de arbitraj, în raport cu poziția părților și cu dispozițiile legale invocate.

Completul constată că reclamanțele au propus prin cererea lor inițială de arbitraj criterii distincte pentru fiecare sursă de colectare, respectiv:

Pentru sursa copia privată a operelor audiovizuale:

1. Criteriul procentului de vânzări al materialelor audiovizuale în funcție de genul acestora;

2. Criteriul copiilor legitime care urmează a fi apreciat în raport cu suporturile originale vândute în România și de videogramele înscrise în Registrul Centrului Național al Cinematografiei și în Registrul Național al Videogramelor ținut de ORDA.

În susținerea acestui criteriu arată că el corespunde criteriului procentului de vânzări, luat în considerare de instanțele de judecată la stabilirea modalității de repartizare a remunerațiilor compensatorii pentru copia privată în domeniul audiovizual, că este un criteriu obiectiv și relevant într-un domeniu unde nu există playlisturi sau alte tipuri de monitorizare a utilizării reale a operelor.

Pentru sursa de retransmitere prin cablu a operelor audiovizuale:

1. Criteriul ponderii operelor gestionate de UPFAR—ARGOA + ARDAA, comparativ cu cele din repertoriul DACIN—SARA, ce au fost retransmise prin cablu („opere românești și străine”), după cum rezultă din repertorii și din monitorizările televiziunilor retransmise prin cablu la nivel național și din grilele de programe ale operatorilor de cablu, criteriu care urmează a fi evaluat atât din punctul de vedere al duratei operelor din repertoriile UPFAR—ARGOA + ARDA, cât și din punctul de vedere al cotelor de audiență pe care aceste opere le-au înregistrat la nivelul posturilor TV astfel retransmise

2. Criteriul întinderii repertoriilor de opere audiovizuale — determinat de: a) cesiunea drepturilor de autor către producătorii de videograme conform art. 70 din Legea nr. 8/1996 și de b) gestiunea extinsă a drepturilor deduse judecării, potrivit căreia, în cazul producătorilor de videograme — titulari ai drepturilor de autor asupra operelor audiovizuale, care nu au acordat mandat niciunui organism de gestiune colectivă —, aceștia ar fi reprezentați prin puterea legii de organismul de gestiune colectivă cu numărul cel mai mare de membrii „al cărui repertoriu se utilizează efectiv prin retransmiterea prin cablu”, situație față de care UPFAR—ARGOA se identifică ca fiind cel mai reprezentativ organism de gestiune colectivă din România în domeniul operelor audiovizuale

3. Criteriul interesului publicului român pentru videograme în funcție de genurile și cotele de audiență ale acestora pe piață (ponderea utilizării videogramelor prin retransmiterea prin cablu, în funcție de genurile agreeate de consumatori)

Ulterior, în rejudecarea cererii de arbitraj, prin cererea precizatoare depusă la data de 16.05.2017, reclamanțele au solicitat un criteriu comun pentru ambele surse de colectare, respectiv criteriul privind proporția sau ponderea utilizării repertoriului având în vedere două componente: a) durata utilizării reale a repertoriului și b) ratingul sau vizionarea reală a repertoriului.

Completul constată că părțile n-au exprimat nicio poziție concretă, deși le-a pus în vedere să depună în scris un punct de vedere despre cererea precizatoare a reclamanțelor din 16.05.2017, respectiv dacă prin aceasta reclamanțele au renunțat la criteriile inițiale din cererea de arbitraj sau le-au modificat ori dacă sunt simple precizări în legătură cu criteriile deja afirmate prin cererea inițială.

Completul califică cererea din data de 16.05.2017 ca fiind o simplă cerere precizatoare, întrucât renunțarea la unele criterii (corespunzătoare sursei copiei private) nu a fost făcută în mod explicit, iar, pe de altă parte, modificarea lor nu este posibilă în rejudecarea cauzei după casare. Completul mai reține că criteriul privind ponderea utilizării repertoriului corespunde cu criteriile nr. 1 și 3 propuse pentru sursa cablu în cererea inițială, drept care apreciază că reclamanțele, prin cererea precizatoare, au dorit să pună accent pe aceste două criterii, fără a renunța la celelalte. Completul mai remarcă și faptul că reclamanțele nu precizează dacă criteriile propuse urmează să fie aplicate împreună sau individual. În atari condiții, Completul urmează a analiza toate criteriile propuse.

F.1 Pentru sursa copie privată:

Completul consideră neîntemeiate criteriile privind procentul de vânzări al materialelor audiovizuale în funcție de genul acestora și al copiilor legitime apreciate după numărul de holograme emise de ORDA. În esență se propune ca gradul de utilizare al operelor audiovizuale, sub forma copiei private, să fie apreciat în funcție de numărul de holograme emise de ORDA pentru punerea pe piață a suporturilor pe care sunt fixate operele audiovizuale, în funcție de genul lor și având ca referință repertoriile fiecărui organism de gestiune colectivă — părți în arbitraj. În susținerea acestor criterii, reclamanțele au depus la dosar lista marcajelor holografice pentru anii 2012 și 2013, precum și lista de filme înregistrate în Registrul Național al Videogramelor la ORDA în perioada 2012—2014 (ca dovadă că acestea sunt distribuite în piață pe suport fizic într-o anumită cantitate, evidențiată pentru fiecare producător de videograme din lista depusă).

Potrivit art. 34 din lege, copia privată reprezintă actul de reproducere a unei opere în scop de folosință personală sau pentru cercul normal al unei familii, pe care persoanele fizice o pot realiza fără consimțământul autorului, cu condiția ca opera să fie adusă anterior la cunoștința publicului, iar reproducerea să

nu contravină utilizării normale a operei și să nu-l prejudicieze pe autor sau pe titularul de drepturi.

Dreptul la remunerație compensatorie pentru copie privată este reglementat de legiuitor drept o formă de compensare financiară a autorilor și titularilor de drepturi pentru reproducerea în scop privat a propriilor opere, aceasta compensație fiind în sarcina importatorilor și fabricanților de aparate și suporturi pentru copia privată, după cum ea este stabilită de lege.

Din interpretarea dispozițiilor legale, Completul reține că pot face obiectul copiei private toate operele care au fost aduse la cunoștința publicului. Totuși, față de natura copiei private și de posibilitățile nelimitate ale publicului din România de a accesa prin mijloacele de comunicare și de transmitere a informațiilor orice operă adusă anterior la cunoștința publicului (publicată), este aproape imposibil de determinat care opere audiovizuale au fost reproduse astfel ori care este ponderea utilizării lor reale. Cu acest fapt însăși reclamantele sunt de acord când motivează că nu se poate stabili utilizarea reală a operelor audiovizuale sub forma copiei private.

Cele două criterii propuse de reclamante pentru această sursă sunt neîntemeiate întrucât ele au în vedere doar un segment de opere ce sunt aduse la cunoștința publicului prin distribuire/vânzare de suporturi. Pe de altă parte, situația hologramelor emise de ORDA nu relevă cantitatea de suporturi vândute efectiv de producători, ci cantitatea/numărul de exemplare pentru care producătorul de videograme a solicitat aceste holograme. Din lista depusă nu rezultă genul artistic al operelor audiovizuale, după cum se propune în criterii, iar simpla distincție între filme cinematografice și alte videograme, comparativ cu cele importate (unde, față de acestea din urmă, nu se mai face nici măcar această distincție) nu este suficient de elocventă pentru a putea aprecia temeinicia criteriilor propuse. În plus, situațiile depuse sunt pentru o perioadă scurtă de timp (2012—2014) comparativ cu perioada dedusă judecătii (aprilie 2012 — la zi și pentru viitor). Completul admite posibilitatea publicului de a realiza copii private ale operelor care nu sunt neapărat și distribuite pe un anumit suport, în condițiile în care mijloacele de comunicații electronice și de partajare a informațiilor s-au dezvoltat foarte mult în ultimii ani, situație față de care criteriile propuse de reclamante sunt neîntemeiate.

Cu toate acestea, Completul urmează să admită în parte cererea reclamantelor având în vedere criteriul proporției repertoriilor, față de împrejurarea că cele propuse de reclamante au, în definitiv, la bază utilizarea repertoriilor celor trei organisme de gestiune beneficiare. Cum operele audiovizuale se caracterizează prin durată și gen artistic diferite, fără a putea statua însă asupra genului artistic al operelor ce fac obiectul copiei private, Completul consideră necesar că repertoriile părților din arbitraj să fie avute în vedere în funcție de durata operelor. O atare soluție este echitabilă față de împrejurarea că efortul de creație se consideră mai mare în situația în care opera are o durată mai mare de timp, comparativ cu operele care au o durată mai mică, ceea ce recomandă și o compensație pe măsura efortului depus de autorii operelor audiovizuale. Cum repertoriile părților din arbitraj sunt evidențiate anual, urmează ca, la evaluarea drepturilor de creație pe baza criteriului stabilit, proporția repertoriilor să se realizeze anual, în mod corespunzător perioadei deduse judecătii. O atare măsură este justificată și de libertatea autorilor sau titularilor de drepturi de autor de a opta între mai multe organisme de gestiune pentru gestionarea propriilor drepturi, caz în care repertoriile organismelor pot suporta modificări în timp.

Completul mai reține că criteriul proporției repertoriilor a fost calificat drept echitabil și la nivelul practicii judecătorești în materie în deciziile Curții de Apel București nr. 324/05.04.2017 de menținere a Hotărârii arbitrale publicate prin deciziile ORDA nr. 77/2015 și nr. 87A/2014.

Completul respinge cererea de stabilire a criteriului privind proporția sau ponderea utilizării repertoriului având în vedere două componente: a) durata utilizării reale a repertoriului și b) ratingul sau vizionarea reală a repertoriului, față de împrejurarea că acest criteriu nu se regăsește în cererea introductivă de arbitraj, fiind solicitat prin cererea precizatoare din 16.05.2017, în faza rejudecării arbitrajului. Pe fond, Completul mai reține că acest criteriu este neîntemeiat întrucât „utilizarea reală” se referă la utilizarea operelor audiovizuale de către operatorii de cablu (și nu de către public, în general), fapt care este nerelevant în cazul copiei private, iar „ratingul” propus este cel al posturilor de televiziune (nu al operelor audiovizuale), fără a se putea stabili cu claritate preferințele publicului în domeniul operelor audiovizuale, prin raportare exclusiv la audiența posturilor de televiziune (audiența indicată fiind cea generală — media trimestrială — a posturilor de televiziune, și nu audiența unor emisiuni din cadrul posturilor de televiziune).

În consecință, la repartizarea remunerațiilor, părțile din arbitraj vor avea în vedere criteriul proporției repertoriilor de opere audiovizuale determinat ca proporție între durata cumulată a operelor din repertoriul fiecărui organism de gestiune colectivă — parte din dosar și durata cumulată a tuturor operelor gestionate colectiv de cele trei organisme de gestiune colectivă (UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA), la nivelul fiecărui an.

F.2. Pentru sursa retransmitere prin cablu:

Primul criteriu propus de reclamante este cel al ponderii operelor gestionate de părțile din arbitraj, ce este evaluat atât din punctul de vedere al duratei operelor din repertoriile UPFAR—ARGOA + ARDA, cât și din punctul de vedere al cotelor de audiență pe care aceste opere le-au înregistrat la nivelul posturilor TV astfel retransmise. În opinia reclamantelor, acest criteriu reprezintă expresia utilizării reale a operelor audiovizuale sub forma retransmiterii lor prin cablu.

Completul reține în parte criteriul propus de reclamante, cu observațiile ce urmează.

În ce privește durata operelor din repertoriile părților din arbitraj, Completul consideră relevant acest element al criteriului, afirmat și în cazul copiei private, pentru motivele dezvoltate mai sus, având în vedere natura compensatorie a remunerației convenite autorilor și titularilor de drepturi. De asemenea, în aprecierea criteriului propus, Completul mai reține că părțile din arbitraj s-au obligat atât prin Protocolul din 2009, cât și prin statutul lor să efectueze monitorizări și să solicite playlisturile de opere radiodifuzate de la organismele de televiziune, în vederea stabilirii gradului real de utilizare a operelor audiovizuale în conținutul programelor de televiziune retransmise prin cablu, împrejurare față de care apreciază că părțile au suficiente elemente (monitorizări, playlisturi, studii etc.) pe seama cărora să stabilească, la nivelul fiecărui post de televiziune, care opere audiovizuale (și din repertoriile căror organisme) au fost utilizate sub forma retransmiterii lor prin cablu.

În ce privește cotele de audiență pe care operele le-au înregistrat la nivelul posturilor TV, Completul consideră că audiența nu este relevantă în stabilirea criteriului de repartitie față de împrejurarea că veniturile operatorului de cablu, ce constituie baza de calcul al remunerației compensatorii pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale, sunt determinate de valoarea abonamentelor lunare, valoare care este fixă și neinfluențată sub nicio formă de faptul că în decursul timpului un post de televiziune sau altul a înregistrat cote ridicate de audiență. În consecință, Completul reține că audiența poate fi relevantă în cazul organismelor de televiziune cărora le influențează în mod direct veniturile, în condițiile în care veniturile din publicitate sunt direct determinate de audiența postului de televiziune, ceea ce nu este cazul în speță, întrucât

criteriul de repartitie trebuie să se raporteze la activitatea operatorului de cablu, și nu la activitatea organismelor de televiziune.

Și faptul că li se atribuie operelor audiovizuale un punct de audiență, după cum se arată în studiul de specialitate, reprezintă, în realitate, o modalitate injustă de a aloca fiecărui post de televiziune retransmis prin cablu o cotă-parte diferită din remunerația plătită de operatorii prin cablu în mod corespunzător audienței înregistrate de fiecare post de televiziune. Astfel, se ajunge în situația în care posturilor de televiziune (retransmise prin cablu) cu audiență ridicată să li se aloce o cotă-parte mai mare din remunerația plătită de operatorul de cablu, pe când celor cu audiență mică, o cotă-parte mult mai mică. Consecința este aceea că operelor retransmise prin cablu la nivelul posturilor de televiziune cu audiență ridicată (care, întâmplător, sunt și membrii reclamantelor) li se alocă o bază de calcul mult mai mare decât cea a operelor de la nivelul posturilor cu audiență mai mică. O atare împărțire este neîntemeiată, atât pentru motivele dezvoltate mai sus, privitoare la baza de calcul a operatorului de cablu, cât și pentru faptul că legea are în vedere compensarea tuturor autorilor și titularilor de drepturi în condiții de egalitate, nediscriminatorii. În consecință, Completul stabilește drept condiție în aplicarea criteriului utilizării reale ca fiecărui post de televiziune retransmis prin cablu, dintre cele menționate mai sus, să îi corespundă o cotă-parte egală din remunerația prin cablu colectată de la operatorii de cablu, această cotă-parte din remunerație urmând a fi repartizată potrivit criteriului sus-menționat, în raport cu ponderea operelor audiovizuale ale părților din arbitraj, la nivelul fiecărui post de televiziune.

Tot legat de acest subiect al „audienței”, Completul constată că, prin studiul lor de specialitate, reclamantele propun ca criteriul utilizării reale să fie analizat doar în raport cu anumite posturi de televiziune ce sunt retransmise prin cablu, respectiv 44—45 de posturi TV, a căror audiență este măsurată de ARMADATA, fiind excluse celelalte posturi de televiziune retransmise prin cablu, deși se regăsesc în grila de programe retransmise prin cablu a operatorilor de cablu. Totodată, reclamantele denunță faptul că monitorizările efectuate de DACIN—SARA vizează operele din conținutul audiovizual al unor posturi locale de televiziune retransmise prin cablu, pe care le califică nerelevante în aprecierea criteriului solicitat.

Solicitarea reclamantelor de a avea în vedere operele de la nivelul a 44—45 de posturi de televiziune retransmise prin cablu (stabilite probabil după gradul lor de audiență) este neîntemeiată, neexistând niciun temei legal pentru a exclude o parte importantă de opere audiovizuale din cadrul posturilor TV care nu se regăsesc în studiu. Pe de altă parte, repartizarea remunerațiilor în raport cu toate operele audiovizuale, de pe toate posturile de televiziune retransmise prin cablu, de către toți operatorii de cablu, presupune un proces excesiv și complicat de pus în practică. Este de notorietate faptul că majoritatea operatorilor de cablu au în grila lor de programe aproximativ 100 de posturi de televiziune retransmise prin cablu la nivel național, din care o parte dintre ele aparțin organismelor de televiziune din România, iar restul, organismelor de televiziune din afara României (cele din urmă fiind caracterizate de utilizarea cu precădere a operelor audiovizuale străine).

În condițiile în care remunerația din sursa retransmitere prin cablu este asigurată în proporție covârșitoare de către principalii operatori de cablu din România (RCS&RDS, UPC, VODAFONE, ORANGE, TELEKOM), Completul apreciază drept echitabilă soluția de a se avea în vedere opere audiovizuale de la nivelul posturilor de televiziune retransmise prin cablu la nivel național și care se află în grila comună sau pachetul standard de servicii de retransmitere prin cablu al primilor 4 (patru) operatori de cablu din România, stabiliți după cifra lor de afaceri a anului

precedent celui pentru care se face repartitia între organismele beneficiare.

Completul reține ca întemeiată critica reclamantelor potrivit căroră se pot ivi situații în care, peste voința părților, nu pot procura informații în legătură cu utilizarea operelor audiovizuale la nivelul fiecărui post de televiziune, aceste situații fiind mai evidente în cazul posturilor de televiziune retransmise prin cablu care aparțin organismelor de televiziune din afara țării, cu care organismele de gestiune nu au raporturi directe de licențiere a lor pe teritoriul României. Astfel de situații se mai pot ivi și în cazul posturilor de televiziune naționale, deși organismele de gestiune colectivă au raporturi directe de licențiere cu organismele de televiziune și, în principiu, au și posibilitatea de a obține date și informații despre operele audiovizuale utilizate în cadrul programelor de televiziune retransmise prin cablu. Față de o atare împrejurare, Completul dispune cu titlu de excepție ca, în cazul posturilor de televiziune, din cele menționate mai sus, ce aparțin organismelor de televiziune din afara României, ale căror programe sunt retransmise prin cablu în România, dacă părțile nu pot procura date și informații (playlisturi ale operelor audiovizuale, monitorizări și înregistrări ale emisiunilor etc.) privind utilizarea operelor audiovizuale din cadrul acestor programe, părțile să aplice în mod corespunzător criteriul proporției repertoriilor de opere audiovizuale pentru perioada de emisie în care lipsesc aceste date și informații. Această excepție este valabilă și în cazul imposibilității stabilirii utilizării reale a operelor audiovizuale la nivelul programelor posturilor naționale de televiziune retransmise prin cablu.

Completul respinge ca neîntemeiat criteriul nr. 2 „criteriul întinderii repertoriilor de opere audiovizuale” pentru motivele dezvoltate pe larg mai sus la pct. E, urmând ca părțile să aibă în vedere condițiile reținute de Complet pentru reprezentarea repertoriilor fiecărei părți.

Completul respinge și criteriul al treilea solicitat de reclamante ca neîntemeiat, întrucât apreciază că acest criteriu corespunde în fapt solicitării de a aplica audiența operelor în criteriul utilizării reale, urmând a fi avute în vedere motivele dezvoltate mai sus.

G. Completul respinge cererea reclamantelor de stabilire a cotelor procentuale convenite fiecărei părți din arbitraj ca neîntemeiată pentru următoarele motive:

Un prim motiv reținut de Complet este dat de dispozițiile art. 133 alin. 5 din lege, potrivit căroră procedura arbitrajului poate fi inițiată de părți „pentru stabilirea criteriilor privind repartizarea remunerației între categoriile de beneficiari”. Textul de lege indică în sarcina arbitrilor obligația de a stabili criterii, adică un set de reguli în funcție de care părțile să fie în măsură a-și determina, prin înțelegere comună sau prin intermediul instanței de drept comun, care sunt drepturile lor de creație asupra remunerațiilor din cele două surse de colectare. Textul de lege nu face nicio referire la posibilitatea Completului de a stabili prin procedura specială a arbitrajului o cotă-parte din remunerația ce revine fiecăruia dintre organismele de gestiune beneficiare.

Al doilea motiv reținut de Complet constă în faptul că, prin stabilirea cotelor procentuale convenite părților din arbitraj din cele două surse de colectare, se ajunge în situația de a se pronunța și asupra drepturilor pe care părțile le pretind asupra operelor audiovizuale, chestiune care însă excedează arbitrajului. De altfel, înseși părțile au afirmat că în procedura de arbitraj nu pot fi verificate drepturile de autor asupra operelor audiovizuale, Completul neavând atribuții de a statua prin puterea judecătorească asupra drepturilor izvorâte din contractele de cesiune în baza căroră titularii reprezentați de reclamante pretind că sunt îndreptățiți a încasa remunerațiile cedate de autorii operelor audiovizuale. Or, prin pronunțarea unei astfel de soluții, de stabilire a cotelor procentuale convenite fiecărui organism, înseamnă, în egală măsură, și pronunțarea

Completului pe temeinicia acestor drepturi, în condițiile în care părțile și-au contestat repertoriile de opere, precum și drepturile asupra operelor menționate în aceste repertorii, ceea ce constituie o gravă încălcare a drepturilor la apărare și la un proces echitabil pe care o poate comite Completul astfel. Completul apreciază că nu se poate pronunța pe drepturile ce izvorăsc din contractele de cesiune, întrucât ele vizează raporturi între alte persoane decât cele ce figurează ca părți în prezentul arbitraj și, chiar dacă s-ar admite ca ele sunt reprezentate în procedura arbitrală, reprezentarea este însă limitată doar pentru stabilirea criteriilor de repartizare a remunerațiilor între organismele beneficiare.

Completul admite faptul că, la nivelul practicii judiciare a Curții de Apel București, sunt și soluții în care s-au stabilit cote procentuale organismelor beneficiare, însă observă că în acele cauze părțile nu și-au contestat repertoriile, au avut negocieri concrete în care s-au conturat elemente comune ori apropiate privitoare la modalitatea de împărțire a remunerației sau au avut probe clare în dovedirea pretențiilor, ceea ce nu este cazul în speță.

În susținerea cotelor procentuale solicitate de reclamante (cote care, inițial, au fost de 85%, după care 25,97%, iar în final 30%) a fost propusă și încuviințată proba cu înscrisuri (cele administrate în primul ciclu procesual, repertoriile și situația centralizată a membrilor părților din arbitraj, precum și studiul de specialitate, actualizat și refăcut în trei rânduri).

Din analiza repertoriilor declarate de reclamante Completul constată că acestea fac referire în mare parte la emisiuni sau programe de televiziune românești, fără a indica pentru toate acestea autorii operelor audiovizuale, precum și numărul și data contractelor de cesiune (sau temeiul legal) în baza cărora titularii reprezentați de reclamante dețin drepturile de autor, deși formatul în care se declară repertoriul la ORDA (anexa nr. 4 din Decizia ORDA nr. 52/2014) presupune raportarea acestor informații. Spre exemplu, UPFAR—ARGOA a declarat în 2016 un repertoriu de 639 de „opere” românești, majoritatea fiind emisiuni de divertisment, din care doar pentru 214 opere a indicat autorii operelor audiovizuale, iar la rubrica/coloana H — „precizări titulari de drepturi” doar pentru 195 de opere a menționat că drepturile titularilor sunt în baza „contractelor de cesiune”, fără a indica niciun număr sau dată a contractelor, iar pentru 20 de opere, „conform prevederilor Legii nr. 8/1996”.

Nici din „situația centralizată a operelor audiovizuale”, încuviințată de Complet, nu rezultă cu claritate în baza căror acte sunt deținute drepturile de autor asupra operelor audiovizuale de către membrii reclamantelor (numărul și data contractelor indicate în situație referindu-se la contractele de mandat, și nu la cele de cesiune a drepturilor de autor), cu atât mai mult în condițiile în care reclamantele afirmă că nu sunt în posesia contractelor de cesiune și nici nu le-au analizat.

Studiul de specialitate are la bază prelucrarea informațiilor ce rezultă din monitorizările realizate de ARMADATA și confruntarea acestor informații cu cele din repertoriile părților din arbitraj în scopul identificării operelor audiovizuale ce aparțin fiecărui organism de gestiune colectivă. Potrivit studiului (la pag. 2 — Resurse), „aceste monitorizări conțin totalitatea programelor difuzate de posturile de televiziune, precum și audiența lunară a posturilor de televiziune...”. Audiența avută în vedere de studiu este „audiența medie trimestrială a fiecărui post de televiziune” (pag. 3 Metodologia). În anexele studiului sunt indicate sub formă de situație tabelară: titlul emisiunii (cum ar fi „Petrecere cu Lăutari”, „Zestrea Românilor”, „Gala Stelelor Românești”), descrierea și genul emisiunii (documentar, divertisment, muzică etc.), postul de televiziune unde a fost difuzată emisiunea (cum ar fi TVR1), data (1.01.2014) și intervalul orar de difuzare, durata exprimată în secunde, ratingul

și punctajul alocat emisiunii, precum și mențiuni dacă aparține sau nu repertoriului fiecărei părți din arbitraj.

Deși în studiu se arată că sunt indicate „totalitatea programelor” difuzate de posturile de televiziune, la o analiză mai atentă a conținutului anexelor, Completul constată că, în realitate, sunt indicate doar o parte din emisiuni, fără a fi evidențiate toate emisiunile ce au fost difuzate pe toată durata de emisie a posturilor de televiziune în decursul fiecărei zile.

Spre exemplu, pentru data de 1.01.2017, în anexa studiului sunt indicate programele pentru intervalul orar 2:00:00—2:08:34 (Concert Loredana — Sentimente — 8 min. și 34 sec.), 3:23:23—04:51:28 (Jocuri de celebritate — 88 min.), 14:36:03—15:28:08 (Apropo TV — aprox. 75 min.), 15:29:19—17:10:49 (Jocuri de celebritate — 101 min.), totalizând aproximativ 4 ore din emisia de 24 ore a postului ProTV. Verificând grila de programe a posturilor de televiziune, inclusiv cea a postului ProTV, informații ce sunt accesibile publicului (<http://tv.acasa.ro/program-tv-pro/01-ianuarie-2017>), Completul observă ca din anexa studiului lipsește o serie de emisiuni/filme, precum „Ultima vacanță” (difuzat de la ora 05:30), „Pinguinii domnului Popper” (difuzat de la ora 7:30), „Prințesa gheții” (difuzat de la ora 09:15), „Epoca de gheață 4: Continente în derivă” (difuzat de la ora 11:00), „Footloose: dans interzis” (difuzat de la 12:30), „Sunt Plecat în Oraș” (difuzat la 17:15), „Furios și iute în viteză a 5-a” (difuzat la 20:30) și „Bunicul dezlănțuit” (difuzat la 23:00). Situații similare se regăsesc și pentru alte intervale de timp, fiind verificate mai multe zile prin sondaj din perioada dedusă judecății.

La interpelarea Completului, reprezentantul UPFAR—ARGOA arată că studiul cuprinde exclusiv emisiuni și producții Românești, iar, privitor la cele străine, apreciază că acestea sunt utilizate în proporție de 30%, având în vedere împrejurarea că, potrivit statutului UPFAR—ARGOA, drepturile deduse arbitrajului se împart într-o cotă de 30% autorilor străini și 70% autorilor români. Aceste susțineri sunt vădit neîntemeiate, gradul de utilizare al operelor neputând fi determinat în funcție de prevederile statutare ale organismelor de gestiune colectivă.

Mai mult, cum emisiunile de televiziune conțin, de regulă, mai multe categorii de opere și produse purtătoare de drepturi conexe, respectiv opere muzicale, opere audiovizuale, fonograme, videograme, prestații artistice muzicale, prestații artistice în audiovizual etc., dar și elemente care nu sunt protejate de legea dreptului de autor, cum sunt știrile și informațiile de presă, simplele fapte și date, Completul reține că pretențiile reclamantelor raportate la durata emisiunilor sau videogramelor precizate în repertoriu nu reflectă în egală măsură și durata utilizării operelor audiovizuale în situația în care s-ar admite existența acestora în conținutul acestor videograme și emisiuni.

Față de toate acestea, Completul reține că monitorizările efectuate de ARMADATA sunt incomplete (nu acoperă integral durata de emisie a posturilor de televiziune luate ca referință), conțin exclusiv emisiuni sau producții românești, iar durata operelor audiovizuale este egală cu durata emisiunilor și programelor monitorizate ARMADATA. Drept urmare, și studiul realizat pe seama acestor monitorizări se dovedește lipsit de putere probatorie.

În privința expertizei de specialitate, aceasta probă a fost solicitată de reclamante pentru a dovedi ponderea utilizării operelor din repertoriile părților din arbitraj. Din formularea obiectivului se mai înțelege că prin expertiză s-a dorit și verificarea concluziilor studiului depus de reclamante, fiind fără echivoc faptul că expertiza urma să aibă ca obiect de analiză monitorizările realizate de ARMADATA. Expertiza a mai fost solicitată de reclamante și în considerarea criteriilor pe care Completul urmează să le stabilească în cauză, propunând în acest sens pronunțarea prin încheiere interlocutorie a criteriilor

după care încuviințarea și administrarea expertizei, propunere pe care Completul o găsește inadmisibilă. Completul mai reține și îndrumarea instanței de casare de a analiza utilitatea și relevanța acestei probe în scopul stabilirii criteriilor de repartizare a remunerațiilor. Cu majoritate de voturi, Completul a respins proba cu expertiza contabilă, față de înscrisurile administrate de părți la dosar, astfel cum acestea au fost evaluate mai sus, reținând ca expertiza „de specialitate” consta în prelucrarea unor date și informații ce se regăsesc în înscrisurile depuse la dosar (cu precădere, în repertoriile, monitorizările ARMADATA și monitorizările DACIN—SARA) și compararea lor cu ajutorul aplicației EXCEL. Aceste operațiuni nu recomandă însă părerea unui specialist, confruntarea acestor date și informații poate fi făcută de orice persoană cu cunoștințe medii de operare a programului EXCEL, nefiind întrunite astfel

condițiile de la art. 330 alin. 1 NCPC, neavând nici posibilitatea de a stabili drepturile din contractele de cesiune și întinderea repertoriului fiecărei părți din arbitraj, Completul consideră ca neutilă și neconcludentă proba cu expertiza.

H. În privința comisionului convenit colectorului unic, Completul reține că acesta trebuie să fie acoperitor pentru susținerea activităților de colectare și repartizare a remunerațiilor, iar față de criteriile stabilite se impune acordarea unui comision mai mare în cazul sursei retransmitere prin cablu, în limita de 7% din sumele colectate. Pentru sursa copie privată — criteriu care presupune stabilirea duratei cumulate a operelor din repertoriul fiecărui organism de gestiune, comisionul de maximum 2% este considerat suficient pentru acoperirea cheltuielilor de colectare și repartizare a remunerației.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În rejudecare fond arbitraj

COMPLETUL DISPUNE

Îndreptarea erorii materiale strecurate în încheierea din data de 23.02.2018 în sensul că elimină din conținutul acesteia reținerile referitoare la prezența părților din arbitraj.

Cu majoritate de voturi, decide:

Admite în parte cererea de arbitraj formulată de Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual — UPFAR—ARGOA și Asociația Română pentru Drepturile de Autor din Audiovizual — ARDAA, în contradictoriu cu Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual — DACIN—SARA.

Stabilește criteriile de repartizare între organismele de gestiune colectivă UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA a remunerațiilor rezultate din retransmiterea prin cablu și copia privată a operelor audiovizuale și videogramele, după cum urmează:

A. Pentru sursa copia privată stabilește criteriul proporției repertoriilor de opere audiovizuale determinat ca proporție între durata cumulată a operelor din repertoriul fiecărui organism de gestiune colectivă — parte din dosar și durata cumulată a tuturor operelor gestionate colectiv de cele trei organisme de gestiune colectivă (UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA), la nivelul fiecărui an.

B. Pentru sursa retransmitere prin cablu stabilește criteriul utilizării reale a operelor audiovizuale în programele de televiziune retransmise prin cablu, determinat ca proporție între durata cumulată a operelor audiovizuale din repertoriul fiecărui organism de gestiune colectivă — parte din dosar, înregistrată la nivelul fiecărui post de televiziune retransmis prin cablu, și durata totală de emisie a postului de televiziune.

În aplicarea acestui criteriu vor fi avute în vedere următoarele:

— Doar posturile de televiziune retransmise prin cablu la nivel național și care se află în grila comună sau pachetul standard de servicii de retransmitere prin cablu a primilor 4 (patru) operatori de cablu din România, stabiliți după cifra lor de afaceri a anului precedent celui pentru care se face repartizarea între organismele beneficiare;

— Fiecărui post de televiziune retransmis prin cablu, din cele menționate mai sus, îi corespunde o cotă-parte egală din remunerația prin cablu colectată de la operatorii de cablu, această cotă-parte din remunerație urmând a fi repartizată potrivit criteriului sus-menționat.

În cazul posturilor de televiziune, dintre cele menționate mai sus, ce aparțin organismelor de televiziune din afara României, ale căror programe sunt retransmise prin cablu în România, dacă din motive obiective părțile nu pot procura date și informații (playlisturi ale operelor audiovizuale, monitorizări și înregistrări ale emisiunilor etc.) privind utilizarea operelor audiovizuale din cadrul acestor programe, părțile vor aplica în mod corespunzător criteriul proporției repertoriilor de opere audiovizuale (stabilit în cazul copiei private) pentru perioada de emisie în care lipsesc aceste date și informații. Această excepție este valabilă și în cazul imposibilității stabilirii utilizării reale a operelor audiovizuale la nivelul programelor posturilor naționale de televiziune retransmise prin cablu.

În aplicarea criteriilor stabilite de Complet, părțile vor avea în vedere repertoriul de opere audiovizuale gestionat de fiecare organism de gestiune colectivă — parte în dosar, în limita operelor audiovizuale care:

— au fost declarate la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, potrivit formatului legal prevăzut prin decizia directorului general ORDA, în numele și pe seama autorilor de opere audiovizuale pe care îi reprezintă;

— fac obiectul contractelor de reciprocitate pe care fiecare organism de gestiune colectivă le-a încheiat cu organisme similare din străinătate, în măsura în care aceste contracte fac referire expresă la gestiunea colectivă a drepturilor la remunerație compensatorie pentru copie privată și pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale;

— fac obiectul contractelor de cesiune și/sau contractelor de muncă, în situația în care titularul dreptului de autor este o altă persoană decât autorul operei audiovizuale, doar în măsura în care aceste contracte conțin clauze prin care autorul operelor audiovizuale transmite cesionarului/angajatorului dreptul de a încasa remunerația compensatorie pentru copie privată și pentru retransmiterea prin cablu a propriilor opere audiovizuale.

Drepturile de autor asupra operelor audiovizuale aparținând autorilor neidentificați, astfel cum acestea sunt evidențiate în playlisturi, monitorizări și alte materiale privitoare la conținutul audiovizual retransmis prin cablu, vor fi gestionate de organismul colector, iar remunerațiile aferente acestor drepturi vor fi evidențiate separat.

Criteriile stabilite de Complet urmează să fie aplicate începând cu 1.04.2012 — la zi și pentru viitor.

Completul stabilește colectorului unic în relația cu celelalte două organisme beneficiare un comision de administrare de maximum 2% pentru sursa copia privată și de maximum 7% pentru sursa retransmitere prin cablu.

Respinge ca neîntemeiată cererea de arbitraj în privința stabilirii modalității de împărțire a remunerațiilor compensatorii pentru copia privată și pentru retransmiterea prin cablu în cote procentuale convenite fiecărui organism de gestiune.

Cu opinia separată a arbitrilor Dan Cristian Gozia și Mihai Olariu.

Pronunțată astăzi, 5 martie 2018.

Cu apel.

Completul de arbitraj compus din:

1. Gheorghe Cracea — președinte
2. Dan Cristian Gozia — arbitru
3. Răzvan Alexandru Ranetti — arbitru
4. Ionescu Mircea Felix Melinești — arbitru
5. Mihai Olariu — arbitru

★

CORPUL DE ARBITRI DE PE LÂNGĂ OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURI DE AUTOR

OPINIE SEPARATĂ
la Hotărârea arbitrală nr. 2 din 5 martie 2018

Dosar nr. 1/2014

Arbitru Dan Cristian Gozia
Arbitru Mihai Olariu

În dezacord cu opinia adoptată cu majoritate de voturi, arbitrii Dan Cristian Gozia și Mihai Olariu consideră că, în privința capătului de cerere referitor la remunerațiile datorate pentru retransmiterea prin cablu, se impune ca, în afara stabilirii criteriilor de repartizare între cele două părți ale arbitrajului, hotărârea arbitrală să stabilească și modalitatea de împărțire a acestor remunerații.

Arbitrii apreciază că predictibilitatea și eficacitatea hotărârii arbitrale țin tocmai de stabilirea concretă a modalității de împărțire a remunerațiilor.

În primul rând, împrejurarea că părțile arbitrajului își contestă reciproc repertoriile nu poate reprezenta un argument temeinic în raport cu care Completul arbitral să respingă ca neîntemeiată cererea privind stabilirea modalității de împărțire a remunerațiilor în cote procentuale.

Potrivit art. 135 alin. 1 lit. d) din Legea nr. 8/1996, republicată, evidența repertoriilor este ținută de Oficiul Român pentru Drepturi de Autor (ORDA), instituție care, în temeiul art. 138 lit. h) din lege, poate verifica realitatea repertoriului declarat și poate sancționa eventualele nereguli constatate în legătură cu acesta.

În temeiul dispozițiilor legale enunțate mai sus, oricare dintre părțile arbitrajului putea sesiza ORDA cu privire la neconcordanțele dintre repertoriile declarate și portofoliile reale.

Arbitrii nu pot cenzura repertoriile declarate cu respectarea procedurii legale întrucât, pe de-o parte, verificarea repertoriului este apanajul exclusiv al ORDA, iar, pe de altă parte, chiar dacă ar fi competent din punct de vedere material, un complet de arbitri nu are mijloacele concrete și logistica necesare verificării unui număr foarte mare de opere.

Prin urmare, arbitrii urmează să aibă în vedere la soluționarea cauzei repertoriul declarat la ORDA, conform legii, de către fiecare dintre OGC-urile din prezentul arbitraj.

În al doilea rând, autorii opiniei separate consideră că repartizarea remunerațiilor pentru retransmiterea prin cablu se impune a fi făcută în temeiul criteriului utilizării reale a operelor audiovizuale, criteriu considerat a fi unul legal și echitabil. De

asemenea se are în vedere și împrejurarea că acest criteriu nu a fost contestat de niciuna dintre părțile arbitrajului.

Problema care se ridică în această situație este aceea de a determina cât mai exact utilizarea reală a operelor gestionate de către cele două părți ale arbitrajului.

Așa cum s-a arătat și în opinia separată formulată cu ocazia soluționării propunerii de probe, la determinarea ponderii pe care operele din repertoriile celor două părți ale arbitrajului o au în cadrul retransmiterii prin cablu, ar fi fost pertinentă, necesară și utilă o expertiză de specialitate.

În condițiile în care proba cu expertiza nu a fost încuviințată, arbitrii urmează să dea valoare singurului reper obiectiv în raport cu care se poate stabili ponderea operelor cuprinse în repertoriile gestionate de OGC-urile din arbitraj.

Astfel, se va avea în vedere monitorizarea efectuată de ARMADATA prezentată în extras în cadrul studiului depus la dosar de către UPFAR—ARGOA.

Din interpretarea rezultatelor monitorizării reiese că o proporție de 32% din totalul operelor audiovizuale retransmise prin cablu de principalii furnizori de servicii de retransmisie (RCS—RDS, UPC, Telecom, Vodafone) este reprezentată de opere aflate în repertoriul gestionat de UPFAR – ARGOA și ARDAA.

Deși monitorizarea vizează doar operele gestionate de UPFAR—ARGOA și ARDAA, putem deduce proporția operelor gestionate de DACIN—SARA ca fiind diferența dintre 100% și procentele aferente UPFAR—ARGOA și ARDAA.

Dată fiind poziția UPFAR—ARGOA și ARDAA care înțeleg să micșoreze cătmea ce le revine cu 2%, ponderea utilizării operelor gestionate de către cele două părți ale arbitrajului este următoarea:

UPFAR—ARGOA și ARDAA 30%
DACIN—SARA 70%

În ultimul rând, se constată că, în afara soluției diferite pronunțate în legătură cu cererea referitoare la remunerațiile datorate pentru retransmiterea prin cablu, în privința celorlalte probleme de fapt sau de drept soluționate de completul de arbitri, opinia arbitrilor Gozia Dan Cristian și Mihai Olariu este identică cu a celorlalți membri ai completului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
Arbitrii Gozia Dan Cristian și Mihai Olariu decid:

Se admite cererea de arbitraj formulată de Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual — UPFAR—ARGOA și Asociația Română pentru Drepturile de Autor din Audiovizual — ARDAA, în contradictoriu cu Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual — DACIN—SARA.

Se stabilesc criteriile de repartizare între organismele de gestiune colectivă UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA a remunerațiilor rezultate din retransmiterea prin cablu și copia privată a operelor audiovizuale și videogramelor, precum și, în cazul remunerației pentru retransmitere prin cablu, modalitatea de împărțire a acestora, după cum urmează:

A. Pentru remunerația compensatorie datorată pentru copia privată se stabilește criteriul proporției repertoriilor de opere audiovizuale determinat ca proporție între durata cumulată a operelor din repertoriul fiecărui organism de gestiune colectivă — parte din dosar — și durata cumulată a tuturor operelor gestionate colectiv de cele trei organisme de gestiune colectivă (UPFAR—ARGOA, ARDAA și DACIN—SARA), la nivelul fiecărui an.

B. Pentru remunerația datorată pentru retransmiterea prin cablu se stabilește criteriul utilizării reale a operelor audiovizuale în programele de televiziune retransmise prin cablu, în aplicarea căruia, începând cu 1.04.2012 — la zi și pentru viitor se stabilește următoarea modalitate de împărțire:

30% din remunerațiile pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale urmează a fi repartizate către Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România — Asociația Română de Gestiune a Operelor din Audiovizual — UPFAR—ARGOA și către Asociația Română pentru Drepturile de Autor din Audiovizual — ARDAA.

70% din remunerațiile colectate pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale urmează a fi repartizate către asociația Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual — DACIN—SARA.

C. Se stabilește în favoarea collectorului unic în relația cu celelalte două organisme beneficiare un comision de administrare de maximum 2% pentru sursa copia privată și de maximum 7% pentru sursa retransmitere prin cablu.

Pronunțată astăzi, 5 martie 2018.

Cu apel în 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României.

Arbitru,
Dan Cristian Gozia

Arbitru,
Mihai Olariu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

